
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 6/5(53), 88-95

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. PODWYŻSZENIE WYNAGRODZEŃ APLIKANTÓW ADWOKACKICH OD DN. 1.IV.1962 R.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 9 marca 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy wynagrodzenia aplikantów adwokackich,

postanowił:

poczynając od dnia 1 kwietnia 1962 r. wszystkim aplikantom adwokackim podwyższyć wynagrodzenie o 100 (sto) zł miesięcznie, w związku z czym otrzymywać będą:

aplikanci adwokacy wpisani na listę przed dniem 1 lipca 1961 r.: w ciągu I roku aplikacji — 1100 zł, w ciągu II roku — 1200 zł i w ciągu III roku — 1300 zł miesięcznie, a aplikanci adwokacy wpisani na listę po dniu 1 lipca 1961 r.: w ciągu I roku aplikacji — 1200 zł i w ciągu II roku — 1300 zł miesięcznie.

Uzasadnienie

Uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21.VI.1958 r. pkt a) wynagrodzenie aplikantów adwokackich odbywających 3-letnią aplikację adwokacką ustalone zostało miesięcznie: na zł 1000 w pierwszym roku aplikacji, na zł 1100 w drugim roku i na zł 1200 w trzecim.

Gdy z dniem 1 lipca 1961 r. wprowadzona została 2-letnia aplikacja adwokacka, poprzedzona aplikacją sądową i egzaminem sędziowskim, Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej uchwałą z dnia 7 lipca 1961 r. ustalił wynagrodzenie aplikantów adwokackich wpisanych na listę po dniu 1 lipca 1961 r. na 1100 zł miesięcznie w pierwszym roku aplikacji i na 1200 zł w drugim. Następnie w dniu 20.X.1961 r. Wydział Wykonawczy uchwalił pokrywać z Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich wydatki na Fundusz Akcji Socjalnej dla aplikantów w wysokości do 5,7% sumy wynagrodzenia oraz na indywidualne nagrody dla zatrudnionych w zespołach aplikantów adwokackich w wysokości do 5% sumy wynagrodzenia.

Uchwalając obecną podwyżkę wynagrodzenia, Wydział Wykonawczy miał na uwadze, że aplikanci adwokacy w związku ze spełnianiem poruczonych im czynności zawodowych ponoszą szereg drobnych a nieuniknionych wydatków, które zazwyczaj pokrywają z własnej kieszeni. Okoliczność ta skłoniła Wydział Wykonawczy do nieznacznego podwyższenia wynagrodzenia wszystkim aplikantom adwokackim, mianowicie o 100 zł miesięcznie.

Co się tyczy kosztów związanych z tą podwyżką, to przedstawiają się one następująco: przy obecnej liczbie zatrudnionych w zespołach aplikantów adwokac-

kich ok. 500 osób, miesięczna podwyżka wynagrodzenia o 100 zł wyniesie sumę zł 50 000; uwzględniając jeszcze 15,5% na ZUS, 5,7% na świadczenia społeczne i 5% na nagrody, czyli łącznie 26,2% od sumy wynagrodzenia 50 000 zł, otrzymamy sumę 18 100 zł; łącznie więc omawiany koszt wyniesie miesięcznie zł 68 100, a rocznie — zł 817 200. Suma ta znajdzie pokrycie w Centralnym Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich, którego nadwyżki wpływów nad wydatkami — przy obecnych warunkach zarobkowych adwokatów — wynoszą średnio 370 000 zł miesięcznie.

2. a) W WYPADKU SPRZECIWIU MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI PRZECIWKO WPISOWI NA LISTĘ ADWOKATÓW NIE JEST POTRZEBNE UCHYLANIE CZY ANULOWANIE PRZEZ RADĘ ADWOKACKĄ POPRZEDNIEJ UCHWAŁY POSTANAWIAJĄCEJ WPIS NA LISTĘ ADWOKATÓW (ART. 47 U.O.U.A.).

b) PRZEPIS ART. 84 UST. 2 U.O.U.A., ZEZWAŁAJĄCY NA SKREŚLENIE Z LISTY APLIKANTÓW ADWOKACKICH APLIKANTA, KTÓRY W CIĄGU 2 LAT OD DATY ZŁOŻENIA EGZAMINU ADWOKACKIEGO NIE ZOSTAŁ WPISANY NA LISTĘ ADWOKATÓW, STOSUJE SIĘ BEZ WZGLĘDU NA PRZYCZYNĘ POWODUJĄCĄ NIEWPISANIE APLIKANTA NA LISTĘ ADWOKATÓW.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 marca 1962 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania egzaminowanego aplikanta adwokackiego X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 24 stycznia 1962 r. uchylającej swą uchwałę z dnia 22 listopada 1961 r. w przedmiocie wpisu X na listę adwokatów i skreślającej go z listy aplikantów adwokackich,

postanowili:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w A uchylić.

Z uzasadnienia:

Mgr X, wpisany na listę aplikantów adwokackich na mocy decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 marca 1958 r., odbył przepisana 3-letnią aplikację adwokacką zakończoną egzaminem adwokackim, złożonym w dniu 11 listopada 1961 r. z wynikiem pomyślnym, po czym wniósł o wpisanie go na listę adwokatów z siedzibą w Bielsku-Białej (...).

Rada Adwokacka w A uchwałą z dnia 22 listopada 1961 r. postanowiła wpisać mgra X na listę adwokatów z siedzibą w B z jednoczesnym zastrzeżeniem uprawnień Ministra Sprawiedliwości do wniesienia sprzeciwu z art. 47 ust. 2 u. o u.a. (...).

Decyzją z dnia 12 stycznia 1962 r. Minister Sprawiedliwości sprzeciwił się wpisowi mgra X na listę adwokatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w A (...).

Po otrzymaniu sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości Rada Adwokacka w A uchwałą z dnia 24 stycznia 1962 r. postanowiła:

- a) uchylić swoją uchwałę z dnia 22 listopada 1961 r. w przedmiocie wpisu na listę adwokatów,
- b) skreślić mgra X z listy aplikantów adwokackich z dniem 31 stycznia 1962 r.

W uzasadnieniu Rada Adwokacka podaje, że wobec sprzeciwu ze strony Ministra Sprawiedliwości „uchwała o wpisie na listę adwokatów utraciła moc i należało ją anulować” oraz że na skutek decyzji Ministra mgr X „przesłał również być aplikantem adwokackim i w tym stanie rzeczy należało go skreślić z listy aplikantów adwokackich”, nie może on bowiem „dalej figurować na liście aplikantów adwokackich, gdyż ma już prawa adwokackie, które jednak nie mogą być przez niego wykorzystane wobec decyzji Ministra Sprawiedliwości”.

Od uchwały z dnia 24 stycznia 1962 r. mgr X wniósł odwołanie, w którym, domagając się uchylenia tej uchwały, zarzucił naruszenie art. 84 ust. 2 u.o.u.a., według bowiem tego przepisu „skreślenie z listy aplikantów w razie niewpisania na listę adwokatów może nastąpić dopiero po upływie dwóch lat od daty złożenia egzaminu adwokackiego.” (...).

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Według art. 47 ust. 2 u.o.u.a. wpis na listę adwokatów postanowiony w uchwale wojewódzkiej rady adwokackiej „staje się prawomocny, jeżeli rada adwokacka nie otrzyma sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości wraz z uzasadnieniem” w ciągu przepisanej terminu. Z brzmienia tego przepisu wynika *a contrario*, że przez samo złożenie radzie adwokackiej sprzeciwu Ministra wpis na listę adwokatów nie uzyskuje mocy prawnej, wobec czego osoba, której dotyczy zgłoszony przez Ministra sprzeciw, nie może przystąpić do ślubowania i do wykonywania zawodu adwokata (art. 48 u.o.u.a.). Powstanie tego stanu prawnego następuje wskutek złożenia sprzeciwu Ministra i nie wymaga podjęcia przez radę adwokacką uchwały o uchyleniu czy anulowaniu poprzedniej uchwały postanawiającej wpis na listę adwokatów. Podjęcia przez radę adwokacką uchwały uchylającej poprzednie postanowienie o wpisie pozbawionym mocy prawnej wskutek sprzeciwu Ministra — nie przewiduje żaden przepis ustawowy. Jest ono zbędne dla wywołania skutków prawnych wynikających z art. 47 ust. 2 u.o.u.a., a jednocześnie pozbawione uzasadnienia prawnego.

Z tych powodów pkt a) zaskarżonej uchwały podlega uchyleniu.

Słusznie zarzuca odwołujący się naruszenie ustawy przez pkt b) zaskarżonej uchwały.

Art. 84 ustawy o u.a. normuje dwie sytuacje prawne skreślenia aplikanta adwokackiego z listy: obligatoryjne skreślenie z przyczyn wyczerpująco wymienionych w ust. 1 pkt 1—3 oraz fakultatywne („Rada Adwokacka może (...)”) skreślenie „aplikanta, który w ciągu dwu lat od daty złożenia egzaminu adwokackiego nie został wpisany na listę adwokatów” (ust. 2).

Cytowane brzmienie art. 84 ust. 2 wskazuje, że Rada Adwokacka w A, wobec braku przyczyn wyliczonych w ust. 1, byłaby uprawniona (choć nie obowiązana) do skreślenia mgra X z listy aplikantów adwokackich dopiero po dniu 11 listopada 1963 r., tzn. dopiero po upływie dwóch lat od daty złożenia egzaminu adwokackiego, gdyby oczywiście do tego terminu mgr X nie został wpisany na listę adwokatów.

Ustawa nie przeprowadza w art. 84 ust. 2 rozróżnienia co do przyczyny powodującej brak wpisu aplikanta egzaminowanego na listę adwokatów. Tą przyczyną może być zarówno brak wniosku aplikanta o wpisanie go na listę adwokatów, jak i każda przeszkoda niezależna od woli aplikanta. Toteż Rada Adwokacka nie

miała żadnej podstawy prawnej do skreślenia mgra X z listy aplikantów wbrew wyraźnemu brzmieniu art. 84 ust. 2 u.o.u.a., kierując się przy powzięciu odpowiedzialnej uchwały — zamiast przepisem ustawowym — dowolnym rozumowaniem, że mgr X „nie może (...) dalej figurować na liście aplikantów adwokackich, gdyż ma już prawa adwokackie, które jednak nie mogą być przez niego wykorzystane wobec decyzji Ministra Sprawiedliwości” i że „na skutek tej decyzji przestał on być (...) aplikantem adwokackim”.

Ratio legis art. 84 ust. 2 u. o u.a. o co najmniej dwuletniej kadencji polega na uwzględnieniu życiowej nieraz konieczności rezerwowania pewnego czasu dla usunięcia ewentualnych przeszkód uniemożliwiających przejście egzaminowanego aplikanta do wykonywania zawodu adwokata.

Nie ma żadnego słusznego motywu, w imię którego wolno byłoby i należałoby tak pośpiesznie pozbawić mgra X ustawowo zastrzeżonej mu na okres dwóch lat możliwości wyjaśnienia nie ujawnionych zarzutów co do jego osoby i wyjednania w tej drodze cofnięcia sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości, a tym samym nadania wpisowi na listę adwokatów mocy prawnej.

Rada Adwokacka w A w piśmie z dnia 14 lutego 1962 r., przedstawiając Naczelnej Radzie Adwokackiej odwołania mgra X, powołuje się dodatkowo na rzekomy precedens zawarty w uchwale Wydziału Wykonawczego z dnia 28.V.1936 r., ogłoszonej w „Palestrze” z 1936 r. na str. 384 pod poz. 39. Z ówczesnego stanu prawnego wysnuł Wydział Wykonawczy w uchwale z 1936 r. konkluzję, że „brak przepisu pozytywnego nie zabrania Radzie Adwokackiej wydawania zarządzeń, mających na celu formalne uporządkowanie stosunków w adwokaturze zgodnie z brzmieniem i istotą obowiązujących przepisów; wprowadzić konieczne jest pozostawienie pewnego czasu przejściowego potrzebnego do uzyskania wpisu na listę adwokatów, lecz czas ten nie powinien przekraczać okresu sześciu miesięcy, wystarczającego do załatwienia wszystkich formalności, przy czym egzaminowany powinien być w każdym razie uprzedzony o możliwości skreślenia go po pewnym czasie z listy aplikantów”.

Treść tej uchwały nie może jednak przemawiać za trafnością zaskarżonej uchwały. Uchwała bowiem z dnia 28.V.1936 r. powzięta została pod rządem prawa o ustroju adwokatury z dnia 7.X.1932 r. (Dz. U. Nr 86, poz. 773), prawo zaś to normowało skreślenie z listy aplikantów adwokackich w art. 109, nie mającym żadnego odpowiednika w obecnie obowiązującym pozytywnym przepisie art. 84 ust. 2 u.o.u.a.

Wychodząc z powyższych założeń, należało uchylić zaskarżoną uchwałę w całości.

3. WYNAGRODZENIE ADWOKATÓW ZA OBRONY Z URZĘDU W SPRAWACH KARNYCH.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 marca 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozważeniu nadesłanego przez Radę Adwokacką w Warszawie przy piśmie z dnia 15 listopada 1961 r. referatu w sprawie wynagrodzenia adwokatów za obronę z urzędu w sprawach karnych,

postanowił:

przystąpić do zebrania materiałów dotyczących uregulowania powyższej sprawy w państwach demokracji ludowej i po ich zebraniu powołać Komisję do opracowania konkretnego projektu w celu przedstawienia go Ministrowi Sprawiedliwości.

Uzasadnienie

Sprawa wynagrodzeń za obrony z urzędu w sprawach karnych była rozważana przez Wydział Wykonawczy w dniu 13 stycznia 1961 r. na skutek pisma w tej kwestii Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 grudnia 1960 r.

W powyższej uchwale z dnia 13 stycznia 1961 r. Wydział Wykonawczy wyjaśnił, że stosownie do § 39 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19.VIII.1953 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych (obecnie § 27 rozporządzenia z dnia 22.IV.1961 r. — Dz. U. Nr 24, poz. 113) adwokat wyznaczony obrońcą z urzędu może domagać się wynagrodzenia z wyjątkiem wypadku, gdy oskarżony nie jest w stanie bez uszczerbku dla siebie i rodziny ponieść kosztów obrony. Zgodnie z § 27 zdanie ostatnie okoliczność ta powinna być stwierdzona w zarządzeniu ustanawiającym obronę z urzędu.

Stwierdzenie jednak tej okoliczności, wymagane przez powołany przepis przy ustanowieniu obrońcy z urzędu, nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu przez adwokata wynagrodzenia za obronę z urzędu, jeżeli z akt sprawy będzie wynikać, że stan materialny oskarżonego i jego rodziny jest tego rodzaju, iż zapłata wynagrodzenia nie spowoduje uszczerbku ani dla oskarżonego, ani dla jego rodziny. Natomiast pozostaje nie uregulowana sprawa wynagrodzenia obrońców z urzędu z funduszy państwowych w wypadku, gdy oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów obrony. Wobec zatem braku przepisów regulujących tę kwestię, Wydział Wykonawczy postanowił jak wyżej.

4. DOTACJE DLA RAD ADWOKACKICH NA CELE POPRAWY SYTUACJI LOKALOWEJ ZESPOŁÓW ADWOKACKICH.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 marca 1962 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy rozdziału nadwyżek Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich,

postanowił:

I. z nadwyżek finansowych osiągniętych z działalności Centralnego Funduszu przekazać na rzecz:

1) R. A. w Białymstoku	—	200.000 zł
2) R. A. w Gdańsku	—	200.000 zł
3) R. A. w Kielcach	—	100.000 zł
4) R. A. w Koszalinie	—	25.000 zł
5) R. A. w Lublinie	—	150.000 zł
6) R. A. w Łodzi	—	350.000 zł
7) R. A. w Opolu	—	25.000 zł
8) R. A. w Poznaniu	—	300.000 zł

9) R. A. w Szczecinie	—	50.000 zł
10) R. A. w Warszawie		350.000 zł
11) R. A. w Zielonej Górze	—	25.000 zł
		1.775.000 zł

z przeznaczeniem tych kwot wyłącznie na cele poprawy sytuacji lokalowej zespołów adwokackich, ewentualnie biur rad adwokackich;

- II. zobowiązać wyżej wymienione rady adwokackie do przedstawienia w terminie do 1.X.1962 r. szczegółowego sprawozdania ze sposobu zużytkowania przyznanych im sum;
- III. zobowiązać wszystkie rady adwokackie do nadesłania Naczelnej Radzie Adwokackiej w terminie do dnia 31 maja 1962 r. szczegółowych sprawozdań co do sytuacji lokalowej zespołów adwokackich według ustalonego przez Naczelną Radę Adwokacką wzoru;
- IV. zobowiązać Rady Adwokackie w Białymstoku, Kielcach i Warszawie, aby w tymże terminie do dnia 31 maja 1962 r. przedstawiły Naczelnej Radzie Adwokackiej szczegółowe plany poprawy sytuacji lokalowej zespołów adwokackich, nadające się do zrealizowania w latach 1962/63.

5. ZAJĘCIA UBOCZNE APLIKANTÓW ADWOKACKICH.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22 marca 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy zajęć ubocznych aplikantów adwokackich, a to w związku z wątpliwościami nasuwającymi się przy interpretacji uchwały plenarnego posiedzenia NRA z dnia 26 maja 1957 r.,

postanowił:

wyjaśnić radom adwokackim, że aplikacja sądowa zakończona egzaminem sędziowskim wlicza się do całego okresu aplikacji, gdyż jest nieodzownym warunkiem wpisu na listę aplikantów adwokackich, stanowi więc połowę całej aplikacji koniecznej do uzyskania wpisu na listę adwokatów.

6. SKUTKI KARY ZAWIESZENIA W CZYNNOŚCIACH (ZAWODOWYCH).

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 23 marca 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Poznaniu z dnia 28 listopada 1961 r. w przedmiocie wyjaśnienia sposobu wykonania prawomocnie orzeczonej kary zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych w stosunku do adwokata nie wykonującego zawodu i otrzymującego zasiłek koleżeński z Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA,

postanowił:

wyjaśnić, co następuje:

Kara dyscyplinarna zawieszenia w czynnościach zawodowych (art. 89 ust. 1 pkt 3 u.o.u.a.) pociąga za sobą wielorakie skutki. Najważniejszym z nich jest zakaz podejmowania się jakichkolwiek czynności zawodowych, a więc zakaz prowadzenia spraw i udzielania porad prawnych — czy to w ramach zespołu, czy też w kancelarii indywidualnej. Oczywiście skutek ten będzie iluzoryczny wobec adwokatów nie wykonujących praktyki, przy czym zawieszenie adwokata w czynnościach zawodowych nie ma wpływu na sprawowanie przez adwokata funkcji radcy prawnego, gdyż funkcję tę wolno łączyć z zawodem adwokata (art. 60 ust. 3 u.o.u.a.), nie stanowi ona jednak wykonywania zawodu w ścisłym tego słowa znaczeniu.

Zawieszenie w czynnościach zawodowych powoduje następujące dalsze skutki:

- a) utratę prawa udziału w walnym zgromadzeniu izby adwokackiej (art. 16 ust. 1 u.o.u.a. i § 11 regulaminu walnych zgromadzeń), a tym samym utratę czynnego i biernego prawa wyborczego,
- b) utratę prawa uczestnictwa w Zjeździe Adwokatury i prawa wybieralności do naczelnych organów adwokatury (§ 12 i 27 regulaminu Zjazdu Adwokatury),
- c) obowiązek zrzeczenia się funkcji w organach adwokatury, jeżeli zawieszony adwokat jest członkiem władz adwokatury (uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20.III.1959 r. — „Palestra” nr 6/1959).
- d) niemożność korzystania z zasiłków wyjątkowych przyznawanych z Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA (uchwała WW NRA z dnia 19. VI. 1959 r. — „Palestra” nr 9/1959).

O orzeczonej karze zawieszenia w czynnościach zawodowych należy zawiadomić właściwy sąd wojewódzki i sądy powiatowe, jak również właściwą prokuraturę wojewódzką i powiatową z podaniem daty, od której biegnie zawieszenie.

7. WPLATY KLIENTÓW ZESPOŁU DO KASY INNYCH ZESPOŁÓW ADWOKACKICH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 23 marca 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu instrukcji Rady Adwokackiej w Warszawie z dnia 8 czerwca 1961 r. w sprawie wpłat klientów poza kasą właściwego zespołu,

postanowił:

zalecić radom adwokackim, które nie uregulowały jeszcze na swoim terenie sprawy przyjmowania wpłat od klientów poza kasą właściwego zespołu, aby wydały instrukcje w tej sprawie, opierając się na zasadach przyjętych w uchwale Rady Adwokackiej w Warszawie z dnia 8. VI. 1961 r.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w Warszawie podjęła w dniu 8. VI. 1961 r. uchwałę w sprawie przyjmowania przez zespoły i Społeczne Biuro Pomocy Prawnej wpłat od klientów. Uchwała ta została podjęta w związku z brzmieniem § 6 pkt 5 rozporządzenia z 22. IV. 1961 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów, który zakazuje adwokatom pobierania wpłat bezpośrednio od klienta. Tymczasem dość często zdarza się, że klienci, zwłaszcza przyjezdni, chcą płacić wynagrodzenie adwokackie w gmachu sądu. Dążąc do rozwiązania powstających wówczas trudności, Rada Adwokacka w Warszawie poleciła adwokatom mającym dyżur w Społecznym Biurze Pomocy Prawnej, aby przyjmowali na kwitariusz dyżurującego zespołu wszelkie wpłaty klientów dla innych zespołów adwokackich. Ponadto Rada Adwokacka w Warszawie zaleciła przyjmowanie wpłat od klientów przez sekretariaty wszystkich zespołów adwokackich Izby na konto adwokatów zamiejscowych przyjeżdżających na rozprawy do sądów w siedzibie danego zespołu.

Przy przyjmowaniu tych wpłat obowiązują następujące formalności:

Na kwicie kasowym należy podać: imię i nazwisko adwokata, dla którego została przyjęta wpłata, nazwę zespołu, do którego należy ten adwokat, nazwisko i imię klienta, Nr karty ewid. oraz tytuł wpłaty (honorarium czy koszty prowadzenia sprawy). Wpłaty przyjęte dla adwokatów — członków innych zespołów adwokackich należy zaksięgować na dobro konta „35 — Inne Rozliczenia — Sumy Przechodnie” przy równoczesnym obciążeniu konta „09 — kasa”, a następnie przelewem bankowym przekazać na konto właściwego zespołu. Na przelewie należy podać te same dane, które powinny być zaznaczone na kwicie kasowym.

Rada Adwokacka w Warszawie wystąpiła do NRA o spowodowanie, by inne izby adwokackie w podobny sposób rozwiązały zagadnienie wpłat.

Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

Uchwała Rady Adwokackiej w Warszawie z 8. VI. 1961 r. w sposób trafny rozwiązuje szereg zagadnień, które łączą się z przyjmowaniem pieniędzy od klientów poza kasą właściwego zespołu. Przeszło półroczny okres stosowania tej uchwały na terenie Izby warszawskiej wykazał przydatność i celowość takiego uregulowania sprawy.

W związku z tym Wydział Wykonawczy postanowił jak wyżej.